



TOTI • LISTI

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 18.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

LETOŠNJA MARTINOVA GOSKA



Rekruti



IZ VOLILNEGA GOVORA KANDIDATA PETRA ŽLINDRE.

Predragi poslušalci in volilci! Verujte mi, da sem vedno zvest načelom stranke in da ne menjavam političnega prepričanja vsakega pol leta enkrat kakor na primer svojo srjaco ali spodnje hlače. Tak hočem tudi vedno ostati in zato pričakujem, da me boste izvolili kot svojega zapupnika. V tem slučaju vam obljubim, da bom skušal doseči karkoli si želite: Zvišanje plač, znižanje davkov, kmečko zaščito in drugo. Pri teh svojih obljubah bom tudi vedno ostal. Naša stranka se bori za svobodo vesti in političnega prepričanja ne glede na strankarsko pripadnost, poklic, stan itd. To pa vam rečem, dragi volilci; svoje politične nasprotnike bomo strli in uničili. Kajti mi smo vedno dosledni in hočemo vse najboljše za svoj žep in drugega nič.

VRAG TE VZEMI!

Zgaga je bil hud strankar in agitator. Vedno je hodil na shode in hujskal ljudi. Nekoč je šel na agitacijo v bližnjo vas. Spotoma ga je srečal nek neznanec, ki se mu je pridružil rekoč, da ima menda isto pot. Med pogovorom je vprašal Zgaga neznanca, kdo da je. »Vrag sem,« mu je od-

vrnil le-ta. »Prav,« si je mislil Zgaga »v politiku je včasih vrag dober,« in še vesel je bil, da je našel tako imenitno družbo.

Kmalu nato sta opazila kmeta, ki je lovil pobeglo kravo in jezno kričal: »Vrag te vzemi!« Zgaga je rekel spremljevalcu: »Poglej, kmet ti ponuja kravo; zakaj pa je ne vzameš?« »Ah,« mu je odvrnil vrag, »kmet se samo jezi, ker mu je krava ušla, ne misli pa resno.« Nato sta videla mater, ki je pretepavala svojega porednega sinčka in rekla: »Če ne boš tiho, naj te vrag vzame.« Zopet je vprašal Zgaga vraga, zakaj ne vzame otroka. Vrag pa mu je rekel: »Mati ljubi otroka in ga hoče le prestrašiti da bo miroval.« Slednjič sta prišla v vas, kjer je bil napovedan shod. V dvorani je bilo vse polno ljudi. Komaj pa je začel Zgaga govoriti, so zakričali vsi navzoči: »Vrag te vzemi!« Takrat pa je zgrabil vrag »v« za vrat rekoč: »Ti pa le pojdi z menoj, kajti ti ljudje mislijo resno.«

DR. BRODY.

Aleksander Brody je minister bil; za dom podkarpatski naj bi se boril. Pa je ember magyar baratom postal. Igen! V luknji zdaj bo »eljen« klicoval.

Ker je Madjarorszag zdaj požrl vse, Aleksander Brody v luknji nič ne je. Kdor tako zabrodí, prav se mu zgodi. Čeprav je minister, naj se spokori.

Slovenski abecednik

(Sestavil Bogoljub Čenča, profesor v pok.)

a, A, — Avtomobil.

Avtomobili so osebni ali tovorni. V osebnih avtomobilih se pelje gospoda. V tovornih avtomobilih se pelje živina. Avtomobile žene bencin. Bencin smrdi. V avtomobilih se pelje gospoda. Gospoda ne smrdi.

b, B, — Bomba.

Bombe uporabljajo v vojni. Bombe mečejo iz aeroplana. To se imenuje bombardiranje. Ljudje se bojijo bomb in bežijo, če morejo. V Afriki so bombardirali bolnice in bolnike. V Evropi bombardirajo šole in otroke. Bombe so kulturno sredstvo.

c, C, — Cenzura.

Cenzura skrbi, da ljudje preveč ne čitajo. Imamo tri vrste cenzure: strogo cenzuro, zelo strogo cenzuro in zelo zelo strogo cenzuro. Cenzura cvete. Cenzura je koristna.

č, Č, — Čehi.

Čehi so slovanski narod. Neslovanski narodi zelo ljubijo Čehe. Zato bi radi imeli Čeha med seboj. Poljaki so edini slovanski narod, ki tudi ljubi Čeha. Čehi ne ljubijo svojih ljubiteljev.

d, D, — Drava.

Drava je reka. Drava je tudi cigareta. Reka Drava dere. Cigareta Drava smrdi. Po reki Dravi plavajo splavi. Splavi so iz hlo dov. V cigareti Drava ni hlo dov. V cigareti Drava so koli. Gospoda se ne kopa v Dravi. Gospoda se kopa na Mariborskem otoku. V Dravi se kopajo siromaki. Gospoda ne kadi Drava. Gospoda kadi Vardar. Drava kadijo siromaki. Imamo Dravsko banovino.

e, E, — Eksekutor.

Eksekutor je na davkariji. Eksekutor pobira zaostale nepremičnine. Eksekutor je zelo zaposlen. Eksekutor pozna mnogo ljudi. Ljudje ne marajo eksekutorja. Eksekutor tega ni kriv.

f, F, — Figa.

Figa spada v rastlinstvo, v živalstvo in v politiko. Navadna figa raste na drevesu. Konjska figa leži na cesti. Fige kažejo narodu po volitvah.

g, G, — Golota.

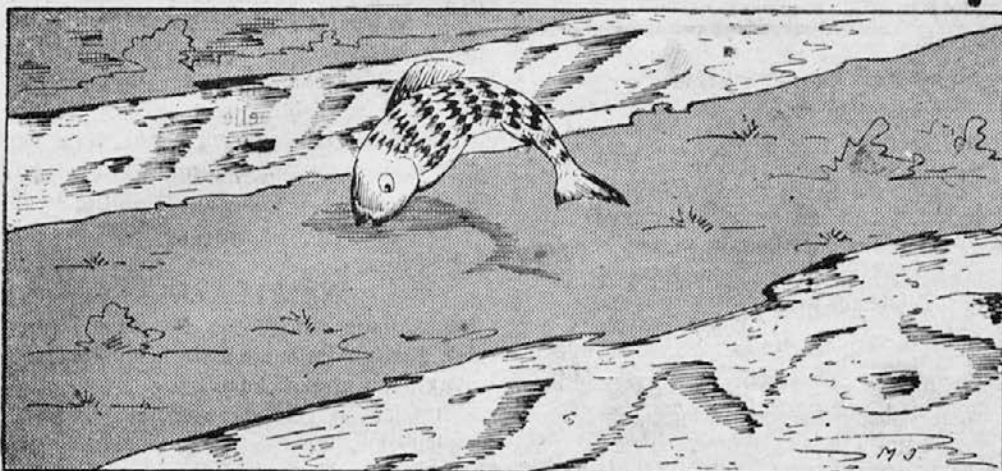
Golota je lastnost golega človeka. Gol človek je tisti, ki nima obleke. Imamo dve vrsti golote. Prva golota se razkazuje po barih. Gospoda gleda to goloto. Ta golota je greh. Druga vrsta golote se skriva po kočah in kletih. Gospoda ne vidi te golote. Ta golota ni greh. Slovenci smo pobožen narod. Pri nas ne grešimo z goloto. Pri nas skrivamo goloto.

h, H, — Hotentot.

Hotentotje so zamorci. Hotentotje živijo v Afriki. Nekdo ima rad Hotentote. Zato hoče kolonije. Hotentotje so manjvredna rasa.

i, I, Invalid.

Invalidje so preostanek svetovne vojne. Invalidje dobijo invalidnino. Invalidom se dobro godi. Sedaj je malo invalidov. Večina invalidov je že pomrla. Novih invalidov še ni. (Dalje prihodnjič.)



Kam neki se zazlba — mariborska riba?

VREMENSKA NAPOVED.

Vremenska opazovalnica »Totega lista« je zabeležila do prihodnje števke sledeče podatke:

»Ozračje ostane nespremenjeno. Samo nekaterim političnim glavam bo postalo jasno, da živimo v megli. Padavine zaenkrat samo v Španiji in na Kitajskem: poleg kruha in svilenih nogavic, bo padlo tudi približno 1000 ton železa in eksplozive... Potresov in premikanja zemeljskih skladov ne bo in ostanejo zadnje meje iste, tako, da veljajo še do nadaljnega stari potni listi...«

DVA BRATA.

— Kaj delata vaša dva brata?
— Hvala za vprašanje. Eden od njiju je pred dvema letoma stopil v državno službo.
— A drugi?
— O, drugemu se pa prav dobro godi.

VELIKA ŠKODA.

Pred kratkim je bila izvršena v nek javni urad drzna tatvina. Kakor smo doznali, je škoda zelo velika, kajti poleg prazne kasete za denar in kopice nerešenih prošenj so odnesli zlikovci tudi točne rezultate desetih besednih veljav.

TEŽKO VZDIGOVANJE.

Zdravnik: »Kaj pa si delal, da se tako treseš?«

Miha: »Preveč sem vzdigoval.«

Zdravnik: »Kaj pa si vzdigoval?«

Miha: »Polne litre.«

Opozarjamo vse cenjene gg. KANDIDATE, da pohitijo s prepisovanjem imen na naših nagrobnih spomenikih. Po zanesljivih podatkih letošnjega koledarja se namreč približuje zima in sneg, ki lahko nagrobnike tako zasuje, da postanejo napisi nečitljivi.

(Opozorilo je razposlati v rumeni kuverti pod oznako »strogo — zaupno«.)

RUSKI EMIGRANT IN SLOVENSKI IGRALEC...

(Resnična in netendenčna zgodba)

Neki slovenski gledališki igralec je prišel v Beograd in v »Narodnem pozorišču« zaprosil za angažman. Mož je predložil svoje slike in časopisne kritike in je bil dogovor takorekoč že sklenjena stvar. Na seji »pozorišne« uprave in režiserjev pa se je oglasil k besedi prvi režiser, ki je sicer — ruski emigrant: »Gospoda, mi ne možemo angažirati Slavjence, ker oni se nikagda ne naučijo serbski...!« — In tako je angažman padel v vodo.

GOSTILNA

MERDAJUS

KOROŠKA CESTA

se priporoča in vabi:

vse, ki so radi volje vesele,
vse, ki obrajtajo piške debele,
tiste, ki radi pijejo vina,
vse, ki razneži jih vijolina.

* * *

Hitro v nedeljo mine vam čas,
če se zabavali boste pri nas!

PO ZDRAVNIŠKEM NASVETU.

V nekdanje javno stranišče na Glavnem trgu je prihajal vsako jutro zarana postaren gospod, izročil tamkajšnji uslužbenki dinarček in prejel košček papirja. To se je dogajalo dolga leta. Neko jutro zapazi ves presenečen, da opravlja posel oskrbnice neka neznana ženska. Pa jo pobara, kje da je njegova znanka. »Pred frančiškansko cerkvijo v podzemlju je prevzela oskrbništv.« In mož odhiti tjakai. »No, gospa, kako pa to, da ste se preselili?« »Vejo, gospod, sem bila pri zdravniku, ki mi je dejal, da boleham na pljučih in mi svetoval, da naj nemudoma spremenim zrak.«

Naše gledališče

Če bi Boccaccio živel danes, bi se prav gotovo naselil v Mariboru. Kajti toliko priлік, kolikor jih nudi baš naše mestece bi mož ne našel za svoje avanturice in brošurice nikjer drugod.

Opereta, ki jo ima naše gledališče letos na repertoariju, stalno polni gledališče; bodisi vsled zanimive vsebine ali mogoče vsled nastopajočih samih. Nekaterim je silno všeč tisto o kljunčkanju, drugim zopet diši kislja župca. Značilno je tudi, da so kar naenkrat — še predno so ugotovili, da ima g. Manoševski tudi krasen glas — naravnost vzljubili njegove krasno oblikovane noge. Slovenščina mu zaenkrat dela še preglavice, pa kaj bi tisto! So Mariborčani, rojeni in semkaj pristojni od njega dni, pa še niti besedice slovenski ne znajo! Če take trpimo, bomo še na tenorja malo počakali! Ta je vsaj pokazal dobro voljo.

Gospodu Koviču izrekam na tem mestu javno zahvalo za požrtvovalen kuplet o meni in o »Totem listu«. Tisto o krokanju bi pa lahko opustil (krokanje pa tudi!).

Gospa Kovičeva je zadnje čase globoko padla (kar štiri metre in sicer pri generalki). Hvala Bogu, ji ni to škodilo niti na dobrem glasu niti se ji to na glavi ne pozna.

Gospodična Igljčeva se letos krasno uveljavlja. Najbrž moramo to pripisati dejstvu, da je letos izostalo nerodno bombardiranje šopkov pri odprti sceni.

Laskavili kritiki o predstavi Boccaccia je bilo v dnevnikih listih dovolj. Kot dosleden kronist sem dostavil le še to v pričakovanju na prihodnjo Prevaro.

Božo.

SODOBNA.

— Ko bi le vedel, kaj je mojemu psu. Ves dan mirno sedi in bulji predse.

— Nič čudnega. Gotovo premišluje, kateri rasi pripada.



— Poglej jo, kakšna je, še pes je ne bi povohal!

— No, maček jo pa voha vseeno!

Za Martinovo

Nad Ljubljano megla vlada,
lep simbol današnjih dni,
mraz postaja, sneg prihaja,
kdor brez suknje je — drhti.

Sveti Martin je že davno
romal po cestah sveta,
plašč na dvoje je presekal,
ko je srečal reveža.

Za dejanje plemenito
bil dejan v svetniški stan,
če zdaj suknjo kdo razseka,
je za osla razkričan.

Suknja mora biti cela,
da pogreje vse kosti,
z eno suknjo vsem ustreči
v naših časih možno ni.

Več Martinov je ko sukenj,
več je mraza ko toplote,
zdaj svetniki niso v modi,
še manj v modi so — dobrote.

POZIV SREDI NOČI

Sredi noči je zazvonil telefon. Gospod doktor Bonifacij Komar je planil iz postelje in skočil k telefonu. Na drugem koncu žice je zaslišal neznan glas:

»Oprostite, gospod doktor, da vas nadlegujem. Ali ste že spali?«

»Nič ne de. Povejte, kaj se je zgodilo!«

»Leva noga mi gnije, gospod doktor. Že nekaj noči nisem zatisnil očesa. Neznosne bolečine trpim.«

»Kako pa je prišlo do tega?«

»Že nekaj let čutim trganje v nogi, vendar še nikoli toliko kot letos. Noga mi gnije od vrha do tal.«

»Ali ste že kaj poskušali?«

»Masiral sem jo, močil, obvijal, pa ni nič pomagalo.«

»Ali ste se kdaj ranili v nogo?«

»Ne spominjam se.«

»Ali ste imeli kdaj kakšno bolezen?«

»Ne.«

»Potem mi pa ne preostaja drugega kakor da pridem sam k vam in vas pregledam. Kje stanujete?« je vprašal gospod doktor Bonifacij Komar.

»Na Slomškovem trgu.«

»In kako se imenujete?«

»Andrej Tappeiner, župan mesta Maribora 1861—1868.«

Bibi.

BREZSRČNEŽ.

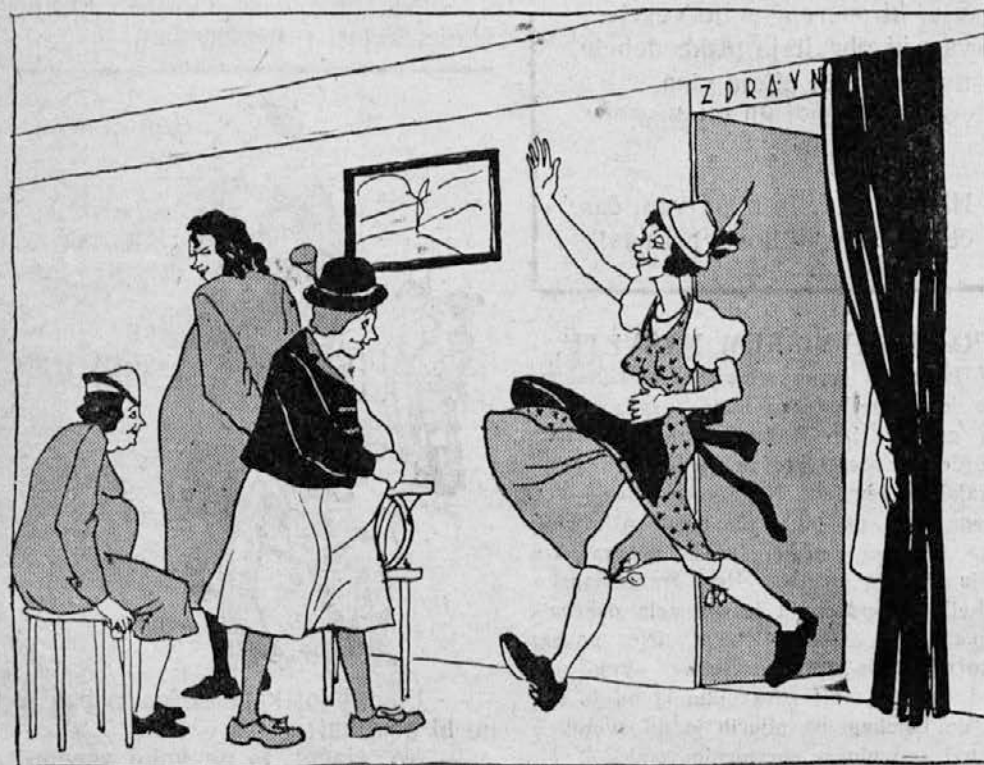
Miha je bil radi roparskega umora obsojen na smrt. Obiskala ga je žena in ga vprašala, če bi smeli biti otroci navzoči ko bo obešen. Miha ji je odvrnil, da ne. Nato pa mu je rekla žena vsa užaljena: »Vidiš, tako brezsrčen si bil vedno. Niti svojim lastnim otrokom ne privoščiš tega nedolžnega veselja.«

NA STRAŽI.

Peppek mora stražiti top. Na vsem lepem zginе. Končno ga najde dežurni oficir:

»Čemu ne stražiš topa?«

»Nima smisla, gospod poročnik! Če pride eden sam, topa ne more odnesti, če pa jih pride več, bi pa zbežal!«



Pomoč v nezgodi

Če deklé neporočeno
skupi detece rojeno
pride hitro ob vso čast.
Zanjo znači to propast.

In če kaki milostljivi
— meni nič in tebi krivi —
narodi se otročaj
vzdigne mož njen direndaj.

Maribor vse te slučaje
reši hitro in igraje.
Mnogim že pomagal je
spet do vitke linije.

Sčasom, ko se bo razvilo,
zna koristiti obilo
to za tujski nam promet
in za — doktorski ugled.



— Volitve so pred durmi in zato ne manjka proste zabave s plesom in humorja. Tisti nemški pesnik, ki je zinil krilato besedo »Politisch Lied, ein garstig Lied«, se je hudo usekal, ko je to napisal. Kajti bolj zabavne pesmi od politične, ni. In postajajo gotovi politični dnevnikarji vzor humorističnih listov, ki tolčejo celo »Toti list«, da ne govorim o slovenski prilogi »Kopriv«...

— In sem oni dan slišal brumno zakonsko ženo, ko je vila roke: »Tri leta ga skoro ni pokusil kapljice — mislila je namreč svojega moža — ker je brezposeln. Zdaj pa pije danes na konto te stranke, jutri pa na konto druge. To je še dobro, da ni mnogo strank, ker bi drugače še iztaknil alkoholno zastrupljenje.

— Drugače so pa spet na dnevnem redu tajinstveni umori in drugi narodni običaji. Tudi deložirajo še kolikor toliko vztrajno in se spravljajo seveda najprej na kulturo. In potem deložirana gospa kultura ne more najti v Mariboru strehe. Grad je sicer dokajšnjega obsega, toda grad je muzej in muzej je za zgodovino. Kultura pa ne sodi v zgodovino, čeprav je naša kulturnost zgodovinska. Majhna je naša kultura, — drugače je ne bi mogli nositi na jeziku, — in še zanjo ni prostora!...

— Tudi lunin mrk je bil simpatičen! Ne toliko radi tega, ker so ga stare babe spravljale v zvezo z volitvami in so rekle, da je bil to božji namig, da naj se ljudje včasih ozirajo tudi v nebo in njegove zastopnike na zemlji, temveč radi tega, ker je bil solidaren z drugim našim prometnim redom in je imel seveda — zamudo...

— V Studencih so nekje žvižgali, ker so igralci, ki so izvajali pretresljivo komedijo »Mlinar in njegova hči«, pozabili naučiti se uloge. Če bi se ta praksa dosledno izvajala, bi po naših predmestnih odrih sploh igralci svoje vloge le žvižgali, in ne več govorili...

— Kdor hoče storiti nasilno smrt, pa sam noče položiti roke nase, naj gre recimo opoldne na naš regulirani Glavni trg in bo zajamčeno kandidat Pobrežja. Kdor pa ne čuti do tega veselja in še hoče vsaj do volitev tlačiti travo, pa naj si nabavi kakršnokoli prometno sredstvo,

kajti edino v posesti kakega kolesa ali avtomobila tvega lahko pasiranje tega dela našega mesta. Že iz človeškega stališča pa bi morali tam postaviti veliko tablo z napisom: »Tu Glavni trg. Visoka napetost. Pasiranje smrtno nevarno!«

— V času razpuščanja društev ni izzvala nikakega začudenja vest o razpustu Društva narodov. Edina skrb je to: kje bo teh 800 tamkaj zaposlenih ljudi potem — spalo, ko ne bo več tega društva...

19. številka »Totega lista« izide točno na praznik Uedinjenja, dne 1. decembra.

Maks Pschunder, urar

MARIBOR, DVOŘAKOVA ul. 10

Popravlja vsakovrstne ure, prodaja srebrnino, zlatnino in gramofone, po solidnih cenah. Zaloga vseh v to stroko spadajočih predmetov. — Nakup starega zlata in srebra po dnevnih cenah.



— Dragi gospod kandidat, pri meni pa s samimi obljubami ne boste ničesar dosegli!

HAJDINSKE POGAČE.

Meja sán nekaj za oprafiti pr Kovačičovoj tetici v Strmán vrhi. V svoján kraji so najbolj znamenita žánska, glih kak Musolini pr Taljanih. Pa ne morti za to, ká bi sá gda boksali s kakšín Háli sálasijon, pač pa mojo boljši jezik kak Musolini. Sá jin já ádnok ádan ráka, ká do jin jázik mogli ekstra zaklati gda do hin. Zato pa já kúpa advokati súkjo.

Hajdínská pogačá pa spáčájo tática takšá, ká bi sá ajngalci po jih mohmoli.

Kak pridán k jin, že na progí vidín, ká so po popki melnati. Hop, dobri smo! Pogačá bojo, če dá má gdo povaba! Já, pa so mi rákli tática it v hišo k jin sedít da do pogačá ajns cvaj fertik. Resán oni testo že tenijo, tri cimpláti poštáne namažájo z mastjoi, te pa na testo začnájo devati sir pa vrhjá prav na debelo. Mát ten pa sá mija spomijama. Sá ja sán tak ne práša do guča, pač pa kima sán celi cajt kak balís za dva krajcara, gda ga ádán že tri leta núca. No, za dobre pogačá sá to vsá naprovi.

Te pa sán si tetico malo bolá ogládnó. Anága hipa jin já z nosa začela visiti nekšá bela cima kak pet colni cvák. Pa sán sá začéjo otprovlati. Oni pa—so má zadržovali. Jas pa sán jin ráko: Če bodá te nán, če pa nádá te pa bon. Pa sán osta. To pa sán misla: Če jin nádá z nosa čvapnoló v pogačá, te bon jo, če pa jin bodá, te pa nán.

Mažájo van oni tísti sir, jas pa man pásko na cimo. Pa so le parkrat potegnuoli díško k sábi kak slon, te pa já cimá ne vác bilo. Gda pa já ádnok že bila právejka, pa so sá zmislili ká so rokovi na pluzi ne samo za to, ká bi bli na pluzo prášiti, pač pa si oni láhko túdi nos obrišájo. Potegnejo oni po nosi ánkrate s tin levin, te pa s ten pravín rokavon, pa so ble pogačá rešéne. Sá hújšá násráčá já ne blo kak svetel glanc na rokavíh, jas pa sán pogačá vsááno ja. Človík ná ve ot čása grata debeli, van vsen pa bi ráko, ká sigdar poglednáte najprej pr kúharci, kak sá pogačá delájo.

RIBA.

Žena: »Kako naj ubijem ribo, da ne bo kričala?«

Mož: »Vrzi jo v vodo pa bo utonila.«

ANGINA.

Mica: »Moj mož leži z angino v postelji.«

Urša: »Kaj takega! Pa ga ne boš šla tožit radi zakonolomstva?«

HENRIK ARLATI

MARIBOR - Ulica 10. oktobra št. 4

LORENZ - SUPER 200 — TEFAG - SUPER 200

to sta znamki, ki vodita!

„Kdor hoče si radio dober izbrati, obišče naj trdco Henrik Arlati“

Na volitvenih snubokih



Več ko na gostijah svatov
zdaj pri nas je kandidatov,
vsak bi varno rad sedel
in za narod se ogrel.

Nekdaj »Narodna Prosveta«
nam za blagor bila vneta,
zdaj celo ljudi nebroj
nam ponuja — blagor svoj.

Oj, za narod zadnjo srago
bi pretil Marušič Drago,
le kam lonček svoj naj da,
še ne ve in še ne zna.

Mi svetujemo takole:
Nič ne išče naj parole,
bil v besedah je — frazist,
a v politiki — trapist!

Ivan Albreht.

Damske torbice, denarnice, listnice, aktovke, kovčege, nahrbtnike!

ŠTERBAL MARTIN - MARIBOR

Meljska cesta 2

Trg Svobode 6

Velika izbira!

Nizke cene!

Izpod Karavank

ODHAJA.

S praški je lajšal bolnikom gorje,
mozolje je stiskal, ustavljal je kri,
mnogim navrtal je gnile zobe
in kronal preproste gorenjske ljudi.
Živel je z njimi, a s srcem drugod
kamor odhaja kot nobel gospod.

DVOM.

Brez dohtarjev ne bomo, četudi dohtar gre,
ne vemo pa za praške, če jih dobimo še.

SPREOBRNENJE.

V Krekovem domu je pod črno krinko izbruhnila — bela bolezen.

V Sokolskem domu so reševali poplopljeni svet katolištva v umetniško slavo in čast mladega kateheta.

V Delavski dom pa hodijo frama-

soni in socialisti k rednim in pristnim — starokatoliškim mašam.

SV. LENART.

Jeseniški farni patron, je obdržal pod svojo streho gorenjsko nogometno prvenstvo na svojega godu dan. Videli smo dosti obrcanih, opraskanih, raztrganih in hripavih, dva čisto gola v mreži in — veliko nulo. Pa Kranjčane brez kranjskih marel, a klobase so skrili z Jeseničani vred pod suknje.

POGREŠANEC.

Bil je živ ko veverica,
premeten kakor lisica.
Vesten da mu je hvaležen
vsakdo, s komur bil je nežen
tam v svoji agenturi,
kjer odpro ob vsaki uri.
Pa je smola vsepovsod,
moral mož je stran od tod!

Kultura in kulturniki

SLOVENCIH NA PETRAH.

V evropske višine naš narod
postavlja,
kmetje bi rekli: na petre ga spravlja.
Za knjižnico novo v kulturni
Ljubljani
so mnogi navori prav njemu priznani.
Po knjigah rad brska, ocvirkov ne
mara,
zanič po njegovem je z njimi obara
v historiji umetnostne komparative,
kjer v kritiki ostri napenja tetive.
V lanskih pogledih pa misel je imel,
da Runciman v varstvo bi svoje nas
vzel.

KNJIŽEVNA SENZACIJA 1949.

— Ali že veš, kaj se nam obeta za
stoletnico Prešernove smrti?

— ???

— Druga knjiga Kidričevega Prešerna.

NA MEHKEM.

Ni režiser, pa vendar režira,
ni dirigent, pa le dirigira.
ni inšpicijent, pa nadzor ima,
ni niti sufler, pa rad šepeta.
Igravec ni, pevec, ne pesnik poznan,
v teatru pa vidiš ga sleherni dan.
Na sedežih mnogih mehko ta sedi,
trde je kože in močnih kosti.

Iz Ljubljane

MED LJUBLJANSKIMI TAKSARJI.

K taksarjem na Aleksandrovo cesto pride starejši gospod v spremstvu mlade damice in jih vpraša: »Kje je Vaš kolega, ki ima voz številka 40?« »I kje neki,« — odgovori taksler — »zaprt je, ker je na Vrhniko porcelan prepoceni prevažal.« — »Torej ste ga ovadili kot nelojalno konkurenco?« »Ne gospod doktor — on je imel to grdo navado, da je rad vozil z erarnim bencinom, sedaj so pa drugi njega peljali z erarnim Henrikom.«

»Ti ubogi tajksel ti, tako prostoren voz je imel in poceni me je vozil,« zamrmra gospod doktor in odide...

Ljubljanske stenice in ščurki prirede dobrodelno akademijo v počastitev uspešnega delovanja gospoda Kovačiča, ki je njihovo umetniško življenje in ustvarjanje visoko cenil. Po akademiji, ki bo v naši javnosti gotovo našla polni odziv, se bo deputacija golazni oglasila v njegovem novem stanovanju na Miklošičevi cesti ter se mu bo osebno zahvalila za dosedanjo naklonjenost in visoko ceno, ki jo je razpisal na njihove glave.

Celjski grofje

Strašno žalostna in podučna epopeja.

Uvod.

O, premisli, grešna duša,
kadar tebe zlodej skuša,
da pregrešno te življenje
pelje v večno pogubljenje.
Da je temu res tako,
celjski grofje povedo.

1. spev: Celjska idila.

Herman je bil celjski grof,
Friderik pa sin nješof.
Zadnji imel je tudi ženo,
Jelisavo po imenu.
V celjskem gradu so živeli
bogovdano in debeli.
Kmet dajal je desetino,
grofje pa so pili vino.
Za dušni blagor pa vesel
grajski pater je skrbel.

2. spev: Strela iz jasnega neba.

Dež za solncem mora biti,
za veseljem žalost priti:
Friderik je šel na lov
in ga ni bilo domov.
Osem dni je izostal
in se vrnil ves krvav.
»Kod si hodil, kje si bil,
kdo te je tako nabil?«
ga je Herman vpraševal,
Friderik pa je molčal.

3. spev: Kje je bil Friderik?

Ko lovil je v hosti ptiče,
srečal divje je prešiče.
Ti so proti njemu šli,
bili žeini so krvi.
Frideriku padlo je
v hlače grofovsko srce.
Ker ne bi rad bil mrlič,
tekkel je prvi je gradič.
Vrata trdno je zapahnil
in globoko si oddahnil.

4. spev: Začetek greha.

Tam zagleda sliko rajsko:
za drvarnico se grajsko
solnčila je lepa deva
v uniformi znamke »Eva«.
— Friderik, zapri oči!
Večni ogenj ti grozi! —
On se ni premagoval,
devo je ogledoval.
To je bil začetek greha.
Dragi, meni ni do smeha!

5. spev: Greh se nadaljuje.

S še tresočimi nogami
se prikloni lepi dami.
Deva je oči odprla,
Friderika je uzrla.
Kakor rak je brz zardela,
ker ni nič obleke imela.
»Joj!« spodobno je zavpila
in v drvarnico se skrila.
Friderik je šel za njo
in spoznal Veroniko.

6. spev: Zločin in kazen.

Grajska hči Veronika
bila sama je doma.
Friderika je gostila,
skupaj smrtno sta grešila.
Kar odno se grajska vrata,
v njih stoji nien ubogi ata.
Nič ne reče. K njima steče ...
... Friderika zadnja peče.
V grajskem jarku obleži,
lije svojo plavo kri.

7. spev: Veronika je copernica.

Greh se je nadaljeval:
Friderik je vasoval.
Stari Herman je rohnel,
sina sedemkrat prekel.
Jelisava se je drla
in nenadoma umrla.
»To je gvišno copernija!«
je dejala vsa grofija.
So Veroniko vklenili,
v celjsko ječo jo pahnili.

8. spev: Posledice grešnega življenja.

Tam na prični grajske kehe
objokuje svoje grehe.
Družbo delajo ji kače,
miši, ščurki in krastače.
V temi na obsodbo čaka,
zunaj črni vran že kraka.
Friderik pa bled ko smrt
v grajskem turmu je zaprt.
To je strašno žalostno,
toda Bog je htel tako.

9. spev: Razprava.

Kmalu je Veronika
pred sodnike strogo šla.
Rabelj je že brusil meč,
glava bi zletela preč,
da ni prišel advokat
se za njo potegovat.
Ta onletal je z jezikom,
zmešal glavo je sodnikom,
da so pamet vso zgubili:
grešnico so — oprostili.

10. spev: Veronikina strašna smrt.

Da bi se uši otresla,
ki jih iz ječe je prinesla,
šla je brz v kopalnico
grešno si umit telo.
Rabelj je za njo prišel,
kot mu Herman je velel,
in jo zgrabil je za vrat,
stisnil krepko dva- trikrat. —
Nje telo je zdaj mrlič,
dušo pa je vzel hudič.

Nauk.

Mludenke, poslušajte me,
kaj nam zgodba ta pove:
kdor v ljubezen not zaide,
radi nje v pekel pride.
Če od nje pa vstran bežiš,
prideš gvišno v paradiz.

Bogoljub Čenča, profesor v pok.

Pogled na ovaduha



Če grd na svetu je skopuh,
še grši pač je — ovaduh:
kar prvih imamo premalo,
nam drugih preveč je ostalo.

Zato pa naš slovenski svet
je menda od Boga preklet:
imeli lahko bi nebesa,
pa nas peklà gorje pretresa.

Eks, bratje! Čašo polno to
za nje, ki nas prodajajo!
Če svet ni laž, če je resnica,
vzkali še tudi nam — pravica.

Tvrdba JUSTIN GUSTINČIČ, MARIBOR
TATTENBACHOVA ULICA 14 - TELEFON 21-30

vabl vse cenjene čitatelje „Totege lista“, da si vsaj enkrat v letu ogledajo bo-
gato zalogo raznih starih in novih strojev, koles, avtomobilskih potrebščin itd.

P. S.: Rabljene predmete kupujem po najvišji dnevni ceni!

Mariborski epigrami

MILOŠ.

Miloš, nacionalni borec,
velik športnik, advokat,
zopet enkrat kandidira
za poslanca v Beograd.

Toda kaj se bo zgodilo?
Bo poslanec res postal?
Bog ve, če ne bo naš Miloš
večen kandidat ostal.

POLITIKU V ALBUM.

Ljubezen na obroke,
zvestoba na termin,
kup fraz in prazne roke —
zmes Tvojih je vrlin.

Obad.

DALMATINSKA STORIJA.

Slikar Joža Klijaković jo je tako pripovedoval:

Možje iz Sinja so šli na Turke, najhrabrejši vedno v prvi vrsti. Bilo je zgodaj zjutraj, še temno, zdaj pa se je pred njimi prikazalo nekaj belega. Začeli so vpiti: »Turci! Turci!« in vsi so pobegnili. Eden njih pa ni mogel. Veja ga je prijela za ramo, pa je mislil da je Turek. In začel je dozdevnega Turka milo prositi, naj ga vendar izpusti, češ, da ima doma ženo in otroke. Veja ga seveda ni uslišala. Skoraj je jokal in rekel »Turku«, da mu bo dal kravo in ne vem, kaj še vse, samo, če ga izpusti. — Veja ga seveda tudi to pot ni izpustila. — Zdanilo se je. Junak se je obrnil in opazil, da ga drži veja. Tedaj se je zravnal in rekel: »Da je to sad bio Turčin — alaj bi mu odbio glavu!«

Moj prijatelj ima vse dobre lastnosti: mlad je, domišljav je, samo eno slabost ima: ponoči smrči.

Kar pa včasih z ženskami doživi, spada v »Toti list«.

Letos je bil na počitnicah v Rogoški Slatini. Stanoval je v novem, modernem hotelu ki pa ima isto hibo, kakor vsa moderna stanovanja, zelo tanke vmesne stene.

Poleg je stanovala dama s slabimi živci. Ni in ni mogla zaspati. Vsa obupana začne razbijati po steni in res: smrčanje je ponehalo.

Drugo jutro se slučajno srečata na hodniku.

»Oprostite gospa«, namuzne se moj prijatelj, »jaz sem slišal ponoči vaše trkanje, ampak — sinoči sem bil že preveč truden.«



— Ti, stara, kam pa naj greva midva; na naju pa niso računali!

MED MLADIMI LITERATI.

— Mojo povest bodo ljudje čitali vse leto, dobil sem pa samo pet kovačev zanjo.

— Kje bo izhajala?

— V koledarju izide.

TREBA GA JE REŠITI.

Stražnik plane po stopnicah navzgor in z revolverjem v roki vdre v sobo odkoder se je slišalo razbijanje po klavirju.

Igralec pri klavirju plane pokoncu.

»Kaj hočete, za božjo voljo?«

»Pojdite, prosim, brez odpora z menoj! Vaši sosede pravijo, da mrcvarite že dve uri nekega Beethnovena.«

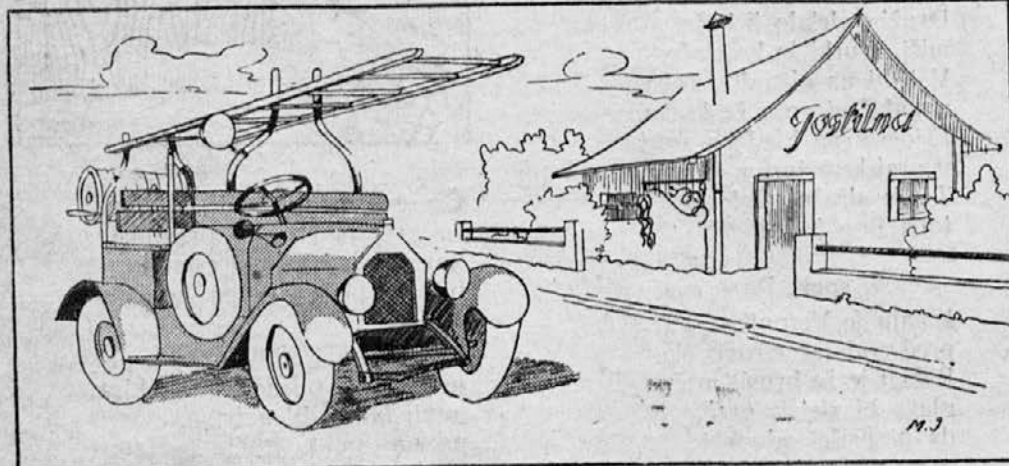
PRI MODISTINJI.

V trgovino pride neka mlada dama, da si kupi klobuk. Ne more se odločiti za nobena. Končno si na glavo povezne slamnatega in vpraša slučajno navzočega gospoda:

»Kako mi pristojata?«

»Sijajno gospodična, ko da Vam je iz glave zrastel!«

Tiskala »Ljudska tiskarna« v Mariboru. — Za tiskarno odgovarja V. Eržen v Mariboru.



Skrivalnica. Uganete kje so gasilci?

Zaupajte svoje blago res dobremu mojstru!

Priporoča se

Srečko Satler, modni salon, Maribor

Tattenbachova ulica 7

Dobra izdelava! — Solidne cene!

Tattenbachova ulica 7